

[Elisabeth Bruun Olesen]

holder. Hvis arbejdsministeren vil give sig tilfreds med, at vi laver forslaget om, sådan at vi skriver, at man har ret til at uddanne sig eller modtage undervisning, samtidig med at man fuldt ud bevarer en ydelse på dagpengeniveau, skal VS da være de første til at lave den ændring, for så er arbejdsministerens forslag og arbejdsministerens bemærkninger ikke mere relevante; så opfylder det det, arbejdsministeren var inde på.

I bemærkningerne forleden dag i debatten om uddannelsestilbud sagde hr. Bo Kristensen eksempelvis, at nu måtte man have uddannelsestilbud i stedet for jobtilbud nr. 2, fordi det lige netop var altafgørende for de konservative, at de arbejdsløse skulle bringes i en bedre udgangsposition, når de skulle søge et job, og at der måtte være et alternativ, sådan at de arbejdsløse kunne løftes op på et højere niveau uddannelsesmæssigt set. Fru Hanne Severinsen supplerede med, at vi heldigvis da lever i et dynamisk samfund, synes hun, og at der på grund af de flaskehalsproblemer, som hun så, måtte være muligheder for efteruddannelse og omskoling osv., og derfor var det forslag, som regeringen var kommet med vedrørende ændringer i jobtilbudsloven, et progressivt forslag. Især de radikale har i debatten i aviserne forsøgt at sælge forslaget med, at det er det mest radikale, det mest progressive, det mest vidtgående stort set i dette århundrede, fordi man bryder med de principper, der indtil nu har været i arbejdsløshedslovgivningen, dette at man ikke må tage uddannelse, samtidig med at man opbevarer en ydelse på dagpengeniveau.

Debatten i dag viser, at der ikke er ret meget indhold i alt det, der er blevet sagt fra regeringens side og fra de borgerliges side, og at det, det i virkeligheden handler om, er at få de arbejdsløse ned på den lave sats, nemlig de 55 pct. efter ét jobtilbud.

VS var ellers enig med regeringen i den del, som man kan kalde progressiv, nemlig at man må få uddannelse med en ydelse, der er på dagpengeniveau. Vi synes, at den eksisterende lovgivning er alt for restriktiv med hensyn til, hvad man må, når man er arbejdsløs. Man må jo stort set ingenting. Man må få folkeskoleundervisning på 8.-9.-10. klassetrin og HF-enkeltfagsundervisning op til 12 timer. Ud over det må man ikke blive klogere, og man må ikke uddanne sig. Ifølge

regeringens forslag til ændring må man godt tage kompetencegivende uddannelse på en uddannelsesydelse på dagpengeniveau, men regeringens forslag er suppleret med, at endestationen er en tilværelse på et fattighedsniveau.

Det er det, vi har forsøgt at ændre ved at lave dette forslag, der opretholder de gode intentioner, som regeringen havde om, at man skulle kunne bruge sin arbejdsløshedssituation positivt og derfor kunne tage uddannelse på dagpengeniveau. Jeg vil gerne have ministerens svar på, om ministeren vil være tilfreds, hvis vi ændrer teksten, således at der ikke står arbejdsløshedsdagpenge, men ydelse på dagpengeniveau.

Vi har samtidig ment, at det var vigtigt at kunne tage uddannelsen så tidligt som muligt i en arbejdsløshedssituation, fordi de 5 år, som der nu kan gå, måske er en periode, som får den arbejdsløse selvtilid til at ligge på så lavt et sted, at den pågældende vil have svært ved at gennemgå en uddannelse. Derfor mener vi, at den arbejdsløse skal kunne vælge sin uddannelse straks man bliver arbejdsløs, og når som helst man måtte ønske det.

De borgerlige har spurgt: skal de arbejdsløse da kunne befinde sig i et dagpengesystem et helt liv? Især har hr. Estrup her fra talerstolen spurgt om det igen og igen. Det mener vi selvfølgelig de skal. Alle de, der ønsker at sælge deres arbejdskraft og er blevet medlemmer af en arbejdsløhedskasse og ikke kan få arbejde, fordi samfundet er af en sådan art, at der ikke er arbejde at få, skal selvfølgelig ikke henslæbe resten af deres liv på et eksistensminimum. Et samfund, der tilrettelægger sin produktion så tåbeligt, at der ikke er arbejde til alle, må i det mindste erstatte lønnen med en arbejdsløshedsunderstøttelse, som de arbejdsløse kan leve af, og det er ved gud på et andet niveau end den, vi har i dag.

Fru Jytte Andersen fra socialdemokratiet snakkede i virkeligheden langt mere om en reform vedrørende egentlig betalt frihed til uddannelse og mente, at dette her kunne være blokerende for den. At den skulle kunne virke blokerende, kan jeg overhovedet ikke se. Man kan sige, at det kan være et første skridt. Vi har i bemærkningerne til vores forslag faktisk nævnt, at en stor del af voksenbefolkningen har et generelt uddannelsesef-